

От всички трийсет хиляди хотелски стаи в Чикаго Камерън Линд бе попаднала точно в съседство с двойка, отдала се на бурен секс маратон.

– Да! О, боже, да! Да-да-да!!!!!!

Камерън зарови глава във възглавницата, мислейки си – всъщност единствено тази мисъл я беше крепила през последния час и половина, – че все пак всичко това някога щеше да свърши. Минаваше три часа след полунощ и макар че нямаше нищо против лудориите в хотелско легло за една нощ, това, което съседите ѝ правеха, отдавна не беше лудория, а пълен абсурд. На всичкото отгоре дори и с отстъпката, която беше получила като федерален служител, нощувката в хотел „Пенинсюла“ трудно се вместише в месечния бюджет на американски помощник-прокурор. Камерън направо побесня, когато се сети колко дълбоко се беше бръкнала и въпреки това не можеше да се наслади поне на малко тишина и спокойствие. Бум! Бум! Бум! Стената, в която се опираше огромното легло, се тресеше с такава сила, че лицевата му страна точно зад главата ѝ, не спираше да дрънчи. Камерън започна да проклина ремонта, който я беше въвлякъл в този кошмар. Няколко дена по-рано, когато майсторът ѝ каза да се изнесе за двацет и четири часа, за да изсъхне лакът върху паркета, Камерън реши, че това е чудесен повод да се поглезе в някой луксозен хотел. А тя наистина имаше нужда от това. Едно от най-тежките дела в кариерата ѝ до този момент беше приключило едва миналата седмица. Процесът срещу единайсет гангстери, обвинени в различни криминални деяния, включително седем убийства и три опита за убийство, се беше проточил цели три месеца. Заседанията в съда бяха изтощителни за всички, но тя и другият помощник-прокурор отнесоха най-тежката част, тъй като

те бяха завели делото. Ето защо, когато разбра, че се налага да преспи една нощ извън апартамента, тя реши да превърне уикенда в сладко бягство.

Може би повечето хора биха предпочели да отидат на някое далечно или екзотично място, а не в хотел на десетина километра от дома, но единственото нещо, за което Камерън мечтаеше, бе освежаващ, макар и баснословно скъп масаж, последван от пълен релакс и спокойна нощ, солидна (и отново баснословно скъпа) шведска маса за закуска на другия ден и така да се натъпче, че да си спомни защо уж се беше зарекла да стои далече от такива угощения. Перфектното място за всичко това беше хотел „Пенинсюла“.

Или поне така си беше мислила.

– О, колко си голям, колко си лош! Да, да, точно там, точно там, не спирай!

Възглавницата върху главата ѝ съвсем не помагаше да заглуши гласа на жената. Камерън затвори очи и отправи безмълвна молба: „Уважаеми господин Голям и Лош, каквото и да правиш, по дяволите, в момента, не мърдай оттам, докато не си свършиш работата“. Не се беше молила толкова силно за оргазъм, откакто за първи – и последен – път беше в едно легло с Джим – доставчик на вино за фирмата, с артистична душа, който постоянно обясняваше, че се опитва да „намери мястото си“ в живота, но явно това бе мисия невъзможна, когато ставаше въпрос за основни части от женското тяло.

Пъшканията и стоновете я бяха събудили около час и половина след полунощ. Тъй като беше прекалено изтощена, първоначално не разбра какво се случва и помисли, че просто някой в съседната стая се чувства зле. Стенанията обаче скоро бяха последвани от подобни звуци, издавани от втори човек, и учестено дишане. Не след дълго и леглото започна бясно да се удря в стената. Бумкането беше придружено от писъци на еротична възбуда и нещо, което подозрително наподобяваше на пошляпване по дупето. В този момент Камерън осъзна какво всъщност се случва в стая номер 1308.

БУМ! ПЛЯС! ДА, ДА, ДАААААААААААААААА!

Темпото, с което леглото в съседната стая се блъскаше в стената, изведнъж се ускори и скърцането на матрака достигна нови трескави честоти. Макар че случващото се ѝ лазеше по нервите, Камерън трябваше да признае, че мъжът зад стената,

който и да е той, притежава завидна издръжливост. *Сигурно е тил виагра*, помисли си тя. Някъде беше чела, че само една таблетка от магическото хапче може да дари мъжа с мощ, достатъчна за цели четири часа еротични упражнения. Камерън дръпна рязко възглавницата от главата си и въпреки тъмнината се втренчи в часовника върху нощното шкафче до леглото: 3:17. Ако този кошмар се проточи още два часа и петнайсет минути, просто ще убия някого, каза си тя. Можеше да започне с рецепционистката на хотела, която имаше най-голяма вина, тъй като я бе настанила в тази стая. Та нали хотелите и без това са длъжни да не предлагат стаи от фаталния тринайсети етаж?! В този момент Камерън разбра колко хубаво щеше да е, ако от суеверие беше помолила за друга стая.

Всъщност осъзна колко по-добре щеше да се чувства, ако изобщо не се беше сещала за сладко бягство през уикенда. Можеше просто да отиде на гости у Колин или Ейми. Така поне щеше да се наспи добре, вместо да слуша неблагоприятната симфония от грухтене и пищене – о, да, момичето вече направо пищеше, – която в момента представляваше саундтракът на живота ѝ. Освен това Колин правеше страхотен омлет със сирене чедър и домати, който, макар че не можеше да се сравни с вкусотиите от шведската маса в хотел „Пенинсюла“, щеше за пореден път да ѝ припомни защо му позволяваше да се разпорежда сам в кухнята, когато тримата живееха заедно през последната година в колежа.

БУМ! ПЛЯС! ДА, ДА, ДАААААААААААААААААА!

Камерън се изправи, седна в леглото и погледна към телефона на нощното шкафче. Не искаше да бъде от онези гости, които се оплакват от най-малкия дефект в обикновено безупречните услуги на петзвездните хотели. Ала какофонията в съседната стая вече продължаваше доста дълго време и в един момент си каза, че все пак има право на малко сън, особено след като е платила почти четиристотин долара за една нощ. Единствената причина, поради която все още никой не се е оплакал, се дължи на факта, че номер 1308 е ъглова стая и аз съм единствената съседка, мислеше си тя.

Тя тъкмо посягаше към телефона, за да се обади на рецепцията, когато изведнъж чу от съседната стая божественото мъжко възклицание, което предвещаваше нейното спасение.

Шляп! Шляп!

– О, боже, свършвааааааааааааааааааааааммм!

Мъжът простена силно. И след това настъпи благословена тишина. Най-сетне.

Камерън се тръшна на леглото. *Слава, слава тебе Господи, задето се смили над душата ми и сега ще мога да се насладя на малко спокойствие! Заклевам се никога повече да не казвам, че масажите в хотел „Пенинсюла“ са безбожно скъпи. Макар всички да знаем, че да разтриеш нечий гръб с малко лосион съвсем не струва 195 долара. Не наемквам нищо, просто това са фактите.*

Тя се пхна под пухените завивки с цвят на капучино и се зави почти през глава. Главата ѝ потъна в меката възглавница, тялото ѝ се отпусна и само няколко минути по-късно усети, че започва да се унася. Ала точно в този момент шум от съседната стая отново прекъсна сладката ѝ дрямка и тя чу как някой силно тръшна вратата.

Камерън наостри уши. И тогава – нищо.

Навсякъде цареше блажено спокойствие и тишина. Какво ли се беше случило в съседната стая, за да се наложи някой да си тръгне толкова късно през нощта, помисли си Камерън точно преди да заспи. Имаше смътното подозрение, че очевидно платежоспособният ѝ съсед току-що беше използвал един от най-луксозните хотели в страната, за да задоволи тайно нагона си.

ТРЯС!

Камерън подскочи. Тряскането на вратата в съседната стая отново я беше събудило. Чу се заглушен писък и леглото отново започна ритмично да се удря в стената зад главата ѝ, но дори по-силно и по-шумно от преди. Тези двамата наистина не си поплюваха.

Погледна часовника – 4:08. Беше имала невероятното щастие да се наслади на цели трийсет минути тишина.

Без да губи нито миг повече – вече беше дала на тези смешници прекалено много от ценното си време за сън, – тя протегна ръка към нощното шкафче до леглото и включи лампата. Силната светлина за момент я заслепи, но след няколко премигвания очите ѝ се приспособиха, тя бързо сграбчи слушалката и набра номера на рецепцията.

Само след едно позвъняване от другия край на линията отговори любезен мъжки глас:

– Добър вечер, госпожице Линд. Благодарим ви, че ни потърсихте. Какво можем да направим за вас?

Камерън се изкашля, но дори и след това гласът ѝ остана дрезгав и нервен, а думите буквално бълваха една след друга от устата ѝ.

– Вижте, не искам да се държа като досадна невротичка, но определено трябва да направите нещо с хората в съседната стая, номер 1308. Чукат се цяла нощ, леглото им се блъска в стената, чувам какви ли не писъци, охкания и пъшкания. Този кошмар вече продължава повече от два часа. Не съм мигнала дори за секунда, а по всичко личи, че сега тези хора се подготвят да започнат двайсетия рунд от секс маратона си, което е много добре за тях, но едва ли същото може да се каже за мен, защото на мен наистина ми писна, а и все пак всяко нещо си има граници, разбирате ме, нали?

Мъжът отсреща обаче, изглежда, съвсем не беше впечатлен. Гласът му звучеше спокойно, сякаш на персонала в хотел „Пенинсюла“ ежедневно му се налагаше да се справя с последствията от сексуалните извращения на гостите.

– Разбира се, госпожице Линд. Приемете нашите извинения за причиненото ви неудобство. Веднага ще изпратя хора от охраната, които ще се заемат с проблема.

– Благодаря – троснато отвърна Камерън, тъй като изобщо нямаше намерение да бъде умилостивена толкова лесно. Беше решила сутринта да говори с мениджъра на хотела, но за момента единственото нещо, за което мечтаеше, бе малко тишина и няколко часа сън. Затвори телефона и започна да чака. След няколко минути насочи погледа си към стената зад леглото. В стая 1308 беше настанала подозрителна тишина. *Сигурно са ме чули, когато се обадох на рецепцията и се оплаках от тях*, помисли си Камерън. Безспорно през стените се чуваше почти всичко – както самата тя бе разбрала от първа ръка, – но действително ли се чуваше абсолютно всичко?

Вратата на стая 1308 се отвори. Негодниците се готвеха да избягат.

Решена поне за миг да зърне секс манияците, Камерън скочи от леглото и припикайки тихичко, се приближи до вратата, прилепи тялото си към нея и погледна през шпионката. Точно

в този момент вратата на съседната стая се затвори. Известно време на площадката не се виждаше никой. И тогава...

В полезрението ѝ изникна мъж.

Движеше се бързо, а през шпионката силуетът му изглеждаше леко разкривен. Камерън нямаше добра видимост, защото когато мина пред стаята ѝ, мъжът бе с гръб към нея. Не знаеше как изглеждат типичните секс маниаци, но този определено беше висок и стилин, облечен с джинси, черен кадифен жакет и сива тениска с качулка, която беше повдигната. *Странно*, помисли си Камерън. Мъжът тръгна по коридора и когато стигна до вратата към стълбището, нещо в него изведнъж ѝ се стори много познато. Ала преди да може да определи какво е то, той изчезна надолу по стълбите.

Камерън се отдръпна от вратата. Имаше много въпросителни около това, което се случваше в стая номер 1308... Може би мъжът беше побързал да избяга от „мястото на престъплението“, защото е разбрал, че Камерън се е оплакала на персонала. Навярно женен мъж, който се опитва да скрие тайната си връзка и оставя партньорката си да се справи с последствията на изневярата сама? Каквато и да бе истината, жената в съседната стая щеше доста да се изпоти, докато обясни на охраната какво е правила тази нощ. Камерън реши, че щом и бездруго вече е будна, може спокойно да изчака финалното действие на този екшън, като просто остане на поста си до шпионката. Това съвсем не означаваше, че подслушва или нещо такова, просто... Е, добре де, подслушваше.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Двама мъже, облечени в костюми, които очевидно бяха охраната на хотела, пристигнаха след около минута и почукаха на съседната врата. Камерън прилепи око към шпионката. Мъжете от охраната бяха втренчили поглед във вратата на съседната стая, очаквайки отговор, но когато не го получиха, мълчаливо се спогледаха и повдигнаха рамене.

– Да опитаме отново? – предложи по-ниският от двамата. Колегата му кимна в знак на съгласие и почука на вратата.

– Охрана, моля отворете! – провикна се той.

Никакъв отговор.

– Сигурен ли си, че това е правилната стая? – попита другият мъж.

Първият провери номера на стаята, която си беше записал, и кимна утвърдително.

– Да. Жената, която се е оплакала, е казала, че шумът идва от стая 1308.

В този момент той обърна поглед към стаята на Камерън и тя, стъписана, направи крачка назад, сякаш опасявайки се, че мъжете могат да я видят през вратата. Изведнъж си даде сметка, че носи само тениската си от университета в Мичиган и прашки, т.е. всъщност е почти гола.

Последва пауза.

– Лично аз нищо не чувам – каза първият бодигард. Той почука на вратата отново, този път дори още по-силно.

– Охрана! Отворете!

Отново никакъв отговор.

Камерън се приближи към вратата и за пореден път се втренчи в изпъкналото око на шпионката. Гардовете от охраната на хотела си размениха погледи, изпълнени с досада и раздразнение.

– Сигурно са под душа – предположи нисичкият.

– Навярно страстите отново са се възпламенили – съгласи се колегата му.

В опит да чуят какво се случва в стая 1308, двамата мъже прилепиха ушите си към вратата. Камерън също наостри слух. Очакваше да долови шуртенето на вода от банята в съседния апартамент, но цареше тишина.

По-високият охранител въздъхна и повдигна рамене.

– Знаеш какви са правилата – длъжни сме да влезем – каза той и извади от джоба си карта, която очевидно беше много специална и осигуряваше достъп до всички стаи. Плъзна я през автоматичната ключалка и отвори рязко вратата.

– Ехо! Охрана! Има ли някой? – провикна се той, след като прекрачи прага на стаята. Обърна се леко, погледна през рамо партньора си и поклати глава. Нямаше никакви признаци на човешко присъствие. Високият охранител направи още няколко крачки напред и махна с ръка към колегата си, приканвайки го да го последва. Двамата мъже влязоха в стаята, изчезвайки от полезрението на Камерън. Вратата се затвори с трясък зад тях. Последва кратка пауза, след която Камерън чу ужасения вик на един от охранителите.

– Мамка му!

Камерън изтръпна, а стомахът ѝ се сви. Вече беше сигурна, че каквото и да се беше случило в стая номер 1308, нещо

не беше наред. Тъй като не знаеше какво е най-добре да направи, тя прилепи ухото си към стената и наостри слух.

– Опитай се да ѝ направиш изкуствено дишане, а аз ще се свържа с полицията! – извика един от мъжете.

Изкуствено дишане?! Камерън скочи и се втурна към вратата. Отвори я и видя по-нисичкия мъж от охраната да излиза от стая 1308 в панически бяг.

Когато погледът му попадна върху нея, той трескаво започна да жестикулира, опитвайки се да ѝ каже, че не бива да се приближава.

– Госпожо, моля ви, приберете се бързо в стаята си.

– Но аз чух... Мислех, че мога да помогна, аз....

– Всичко е под контрол, госпожо, не се безпокойте. Сега ви моля да се приберете в стаята си – повтори мъжът и изчезна.

Камерън се почувства длъжна да изпълни заповедта и застина на мястото си. Огледа се и видя, че хората от съседните стаи бяха чули суматохата, надничаха през процепа на леко откренатите врати, а на лицата им се четеше смесица от безпокойство и любопитство.

След известно време, което на Камерън се стори като цяла вечност, макар че всъщност бяха минали само няколко минути, по-ниският мъж се върна заедно с двама души, които влачеха зад себе си носилка на колела.

Тримата профучаха покрай Камерън и тя дочу как един от бодигардовете обяснява случилото се:

– Намерихме я ето там, на леглото... Лежеше неподвижно, тялото ѝ беше отпуснато като на мъртвец. Опитахме се да ѝ направим изкуствено дишане, но положението изобщо не изглежда добре.

На мястото на произшествието вече бяха пристигнали други служители на хотела. Жена в сив костюм, която се представи като мениджър на хотела, помоли всички да запазят спокойствие и да останат в стаите си. Камерън я чу да заповядва на другите служители да блокират достъпа на външни лица до коридора и асансьора. Гостите на хотела, които бяха настанени на фаталния тринайсети етаж, започнаха да се споглеждат и шепнейки, се питаха един друг дали някой знае какво се случва.

Разговорите им обаче внезапно секнаха, когато мъжете в бели престилки излязоха от стая номер 1308 и тръгнаха по ко-

ридора. Движеха се бързо, отново теглейки зад себе си носилката. Този път обаче върху нея лежеше безжизнено тяло.

Носилката мина за секунди край Камерън и тя успя да зърне лицето. Мимолетен поглед, но достатъчен, за да види, че това беше жена с дълга червена коса, която покриваше раменете ѝ и ярко контрастираше с белия чаршаф на носилката, както и с бялата хотелска хавлия, с която беше облечена. Жената дори не помръдваше.

Първият мъж тикаше носилката, а другият почти тичаше отстрани, като с едната си ръка изпомпваше кислород към маската, която беше поставил върху лицето на жената. Гардовете от охраната проправяха път на медицинските лица и отстраняваха всеки, който беше дръзнал да излезе в коридора. Камерън – и очевидно някои от другите гости на хотела – дочу как по-нисичкият охранител каза на другия, че полицията ще пристигне всеки момент.

Думата „полиция“ предизвика истинска суматоха. Гостите на хотела нервно настояваха, че имат право да знаят какво се случва.

В един момент гласът на мениджъра се извиси над мърморещата тъпла.

– Разбирам напълно вашите притеснения и ви моля да приемете най-искрените ни извинения за причиненото безпокойство.

Жената говореше спокойно и любезно, а интонацията ѝ удивително напомняше на мъжа от рецепцията, с когото Камерън беше разговаряла по-рано по телефона. Дали служителите на хотела говорят по този начин и помежду си дори когато наоколо няма никакви клиенти? Или забравят за любезния тон и този трудноопределим полуевропейски, полууисконсински акцент в момента, в който излязат в обедна почивка? Въпросите изникваха един след друг в главата на Камерън, но не след дълго извлението на мениджъра я върна към действителността.

– За съжаление, в момента мога да ви кажа само, че ситуацията очевидно е много сериозна и най-вероятно става въпрос за криминално престъпление – каза жената в сив костюм. – Полицията вече разследва, а ние, персоналът на хотела, молим всички вас, нашите гости, да запазите спокойствие и да останете в стаите си, докато служителите на реда пристигнат и

започнат работа по случая. Най-вероятно полицаите ще искат да разговарят с някои от вас.

Хората отново започнаха да мърморят и шушукат помежду си, а погледът на жената се закова върху Камерън.

– Вие сте госпожица Линд, нали? – попита тя и се приближи към нея.

– Да, аз съм – кимна с глава Камерън.

– Надявам се, нямате нищо против да ви придружа обратно в стаята – каза жената и посочи с ръка към вратата.

Ето така звучаха служителите на хотел „Пенинскола“, когато искаха любезно да ти кажат, че е по-добре да се настанеш удобно, тъй като най-безочливо си подслушвала и сега ще трябва да си платиш за това.

– Разбира се – отвърна Камерън, все още леко зашеметена от събитията, които се бяха развили през последните няколко минути.

Като помощник-прокурор, това съвсем не бе първият ѝ сблъсък с криминални елементи, но този път ситуацията беше различна. Това не беше един от онези случаи, на които тя можеше да погледне с обективния поглед на прокурор. Нямаше ги папките, прилежно приготвени от агентите на ФБР, в които се излагаха доказателствата за извършеното престъпление. Нямаше ги снимките, документиращи престъплението. Този път тя беше станала свидетел на престъплението, беше чула стенанията на жертвата, всъщност дори я беше видяла, помисли си Камерън. А когато се сети за високия и стилин мъж, облечен с дънки, черен кадифен жакет и сива тениска с повдигната качулка, тя осъзна, че най-вероятно е видяла и самия престъпник, човека, който беше наранил, а вероятно и убил жената.

Мисълта смрази кръвта ѝ и накара кожата ѝ да настръхне.

Или може би това по-скоро се дължеше на факта, че се намираще във ветровития коридор на хотела и беше облечена само с тениска и бикини. Демонстрирам много висок стил, няма що, каза си тя.

Все пак, опитвайки се да се държи на положение – доколкото това беше възможно за млада жена без сутиен и панталон, – Камерън дръпна надолу тениската, така че да прикрие поне дупето си, и последва мениджърката в стаята.